

Владимир Врговић

Нови Сад

ХРОНИКА 1970–1990

Уредник

Зоран Колунџија

Владимир Врговић

Нови Сад
ХРОНИКА 1970 – 1990

ПРОМЕТЕЈ

Уводна реч аутора

Фебруара 2011. године Издавачка кућа „Прометеј“ из Новог Сада издала је *Хронику Нової Сага 1944–1969*, којој сам аутор. Док сам радио на сакупљању података за ову *Хронику* нисам имао визију о томе којом ћу се темом бавити наредних година. Није било дилеме да ћу се и даље бавити прошлошћу Новог Сада. Некако се спонтано искристалисала идеја да наставим истраживање Новог Сада у периоду од 1970. до 1990. године и после пет године ево и друге *Хронике*.

По многима, најужбудљивија деценија века су 1960-те. „Слатке шездесете“, како их доживљава познати британски рок-новинар. Нови Сад се знатно променио те деценије, наравно – на боље. У држави је била висока запосленост, све се више граде друштвени станови, и поред крхке привреде динар је био углавном стабилан, телевизија је сваке године пружала народу све више забаве, људи су све боље живели.

У 1970-тим се наставио релативно спокојан живот Југословена, који није омела ни болест ни смрт председника Тита 1980. године. Међутим, држава се у другој половини ове деценије почела нагло задуживати, што се, када је дошло време да се дугови враћају, показало као велики проблем у наредној деценији.

Ако се поведемо утиском учиниће нам се да су 1980-те „златне“. Стандард грађана је донекле скочио, забавни живот Југословена постао је богатији, трговине су пуне разноврсном робом, а наш пасош је улазница за скоро све државе света. Показало се да је то деценија озбиљних несташница, а Новосађани ће проблем хроничне несташнице воде решити тек крајем деценије. У држави повремено нема бензина на пумпама, недостаје лож-уље, бутан, кафа, детерџенти за прање веша, а зими су врло често организоване рестрикције струје. Несташнице су понекад бизарне, као на пример женских чарапа јер недостају увозне компоненте, а и ауто-гума, те је већи број аутобуса ГСП повремено био на клоцнама.

Иако се биографије многих личности већ налазе у некој од 30 књига *Енциклопедије Нової Сага*, пошто сам прикупио нове чињенице, одлучио сам да их објавим и у *Хроници*.

1970.

Прворођени Новосађанин у наступајућој деценији је – дечак. Стручњаци ће нас исправити и објаснити да осма деценија XX века почиње 1. јануара 1971. године, али оно што за цео свет значи „1970-те” почиње 1. јануара 1970. Пре тога окончана је најужбудљивија деценија XX века.

Председник Југославије и друћарица Јованка дочекали су Нову 1970. годину са најближим сарадницима у резиденцији на Брионима. Наредних 10 година дочек председника је ударна вест 1. јануара на ЈРТ (Југословенској радио-телевизији).

Ову Нову годину Бањалучани не прослављају. Град је 27. и 28. октобра 1969. знатно порушен после земљотреса снаге 6,5 степени по Рихтеровој скали. На дан дочека 31. децембра у 14,19 сати Бања Луку је протресао нови земљотрес исте снаге и порушио много зграда. Земљотрес је однео 15 живота, 1.117 особа је теже или лакше повређено, а град на Врбасу је уништен готово до непрепознатљивости.

1. јануара је на месту порушеног отворен потпуно нови и већи рибљи ресторан на Рибарском острву, краће – Ресторан, на платоу два метра вишем од претходног.

У биоскопу Арена наставља се приказивање *Бишке на Неретви*, трочасовне домаће ратне саге Вељка Булајића, са Јулом Бринером и Силвом Кошћином од иностраних, и Миленом Дравић и Љубишом Самарџићем од домаћих глумаца. Филм се приказује у Арени још од

9. децембра прошле године и то од 16 и 19,30 сати. Град Нови Сад има око 160.000 становника, без околних места, а филм ће до краја приказивања видети око 40.000 људи.

Како су се забављали Новосађани? Почетком 1970-тих Нови Сад се не може похвалити понудом квалитетних угоститељских објеката. У граду је одувек било довољно кафана, али му недостаје још модерних и пристojних ресторана као што су *Мала Војводина* на Кеју Моше Пијаде, *Ловац* у Јована Ђорђевића, посластичарнице *Сити*, *Нешић* и *Цариград*, *Снек-бар* у Максима Горког, Ресторан на Тврђави где свира оркестар Јанике Балажа, *Тоцак* у Петроварадину и *Кафе-булевар*. Пред Сајам у мају ове године биће отворен ресторан *Златна медаља*. Наредних година отвориће се национални ресторани *Пирош чизма* и *Марина*, затим крајем 1977. године отвориће се велики реновиран ресторана у проширеном делу хотела *Парк*. Ово су била места са којима се град могао похвалити.

Други вид масовне забаве Новосађана су – биоскопи. Понуда филмова у биоскопима, где се избором издваја нови велики и модерни биоскоп *Арена*, више је него скромна. Отворена је 10. јула претходне године и нуди огромно платно и технику у звучном TODD-AO систему на Dolby тонским уређајима. Остали биоскопи у центру града углавном су у добром стању.

Поред тога млади Новосађани су одлазили на поп-рок игранке, од којих су најпосећеније оне на Машинском факултету и у Основној школи „Ђорђе Натошевић”. На Трибини младих марта ове 1970. године биће отворен диско-клуб *Пийини*, а диск-џокеј је радио-новинар Мића Јокић.

6. јануара је почео *Дневников* новогодишњи турнир у малом фудбалу, девети по реду.

9. јануара у 10 сати избио је пожар у згради на Булевару маршала Тита 1–3 (Танурџићева палата). Пожар је захватио кровну конструкцију зграде и почео да се шири на остале њене делове. Пожар је после неколико сати угашен захваљујући доброј интервенцији ватрогасне службе. Оштећено је седам станова, од којих два стана нису више за становање. Узрок пожара је запаљени димњак грађен од шупљих опека.

Мало ко је обратио пажњу на чињеницу да је 12 дана пре пожара умро некадашњи власник ове зграде и највећи новосадски трговац свих времена Никола М. Танурџић (1887–1969). Становао је до смрти у стану на првом спрату „своје” зграде у коме у новом веку живи његов унук Никола Танурџић (1950). Да ли из поштовања према некадашњем власнику овог лепог здања или по инерцији, тек Новосађани разних генерација после Другог светског рата никада нису прихватили званичан назив ове зграда – Палата *Пушник*.

Дневник сазнаје да ће „Новосадска топлана“, која је од оснивања 25. септембра 1961. погон „Електровојводине“, омогућити станарима нових зграда на Лиману III (каснијих година и на Лиману IV) коришћење топле потрошне воде из топловода. Зато се ни не уграђују велики бојлери у купатилима, ни проточни у кухињама. 1. јануара 1971. године „Новосадска топлана“ постаће самостална радна јединица.

У финалу *Дневниковој* турнира у малом фудбалу 11. јануара *Славија* (са др Милутином Фратуцаном) у продужетку побеђује *Виршуозе* (Исијанов, студент медицине Галетић-Џибра) са 3:2.

Половином јануара отвара се ново клизалиште у дворишту Друштва за телесно васпитање „Партизан I“. У исто време по дојави спортског радника Јаше Бакова о опасности за клизаче, затвара се клизалиште на Шодрошу – надолази Дунав.

Годину дана раније напуштена је лепа двоспратна зграда у Улици Соње Маринковић 17. Зграда бившег женског интерната ученица у привреди тада је свеже окречена, а јавност Новог Сада прозива градску власт за небригу. „Док се Бањалучани злопате без крова над главом“, примећује *Дневник*. Претпоставља се да су се ђаци преселили у „конвикт“, женски интернат у Николајевској улици. Јуна ове године ова лепа зграда биће срушена да би се између улица Максима Горког и Радничке изградио стамбени блок.

21. јануара у згради хотела *Војводина* у просторијама бившег „Аутомат клуба“, а пре тога централне апотеке града, отвара се нови ресторан који је повезан са *Снек-баром*. Ресторан има око 100 седишта у сали и 120 у башти и предвиђен је за пословне људе.

25. јануара је завршен јесењи део кошаркашког првенства за жене. *Војводина* је прва, 11 утакмица и 11 победа, а *Партизан* из Новог Сада је други са односом 8 према 3!

Најбољи женски спортски тим Новог Сада свих времена: Ивановић, Рагман, Раушки, Гал, Башић, Већер, Грбић, Петровић (стоје), Тош, Љубојевић, Шандор и Јелић (чује). Тренер ове златне генерације је Владислав Демишар.

Младој генерацији читалаца ове *Хронике* ово је потпуно непозната ситуација – Трг слободе је велики паркинг! У Југославији се нагло повећава број аутомобила, стандард грађана расте, тако да просечни Југословен може на кредит да купи све што *Застава* произведе.

У јуну 1972. биће отворена робна кућа НОРК, а октобра и Нови Сад, па ће за посетиоце робних кућа паркирање у центру града бити још више отежано. Тек крајем ове деценије саобраћај ће бити измењен из Дунавске (1975), Змај Јовине, Народних хероја и Чокећка улице ЈНА (Позоришни штр).

(Слика у колору је на крају књиге)

Одлуком Скупштине Новог Сада уведена је обавеза коришћења таксиметра за 40 новосадских таксиста. До половине овог месеца њих 29 је прошло баждарење. За оне које возе путнике без таксиметра уведене су драконске казне – од 2.000 до 8.000 нових динара. *Дневник* кошта 50 пара.

Крајем јануара и током фебруара председник Тито је на једномесечној турнеји по Африци. Прво је у Лусаки у вишедневној посети Замбији, где разговара са председником Кенетом Каундом.

Пре неколико месеци на Београдском кеју, на месту донедавне Сточне пијаце, почела је изградња 4 осамнаестоспратнице, спрат више од пословне зграде *Айровојводине*. Градиће се и неколико петоспратница на месту и око бивше Свиларе на крају улице Марка Миљанова. Иначе Свилара, односно Новосадска индустрија текстила, има још активан погон у Улици земљане ћуприје.

Чийав комплекс гради се за потребе Војнограђевинске дирекције и зграде ће укључно имати око 400 станова. У изградњи кула стигло се до седмог спрата. Овај комплекс биће завршен 1972. године.

Недавно су завршени радови и у другом крилу новој Студентској дома на Лиману, у којем је почело усељавање 124 студента Новосадске универзитета. У новом крилу су 62 двокреветне модерно намештене собе.

Изградњом треће и четвртог блока новој дома студентској ће добити још 370 места, односно дом на Лиману имаће око 700 станова. 2014. године имаће 3.064 места.

У свом првом учешћу у Европском купу шампиона 5. фебруара Кошаркашки клуб Војводина побеђује пољску Вислу са 69:60. Марија Вегер убацује 40 кошева!

После Танзаније председник Тито 9. фебруара је у посети Етиопији, где га прима цар Хаиле Селасије.

(Слика у колору је на крају књиге)

Наш председник наставља „афричку турнеју“. 12. фебруара је у Кенији, где му је домаћин председник државе Џомо Кенијата.

Овог месеца Новосадски шаховски клуб сели се из Дунавске 8 у Светозара Марковића 20, I спрат, где се трајно усељава. Зграда ће до краја века потпуно пропасти, да би тек 2011. године била комплетно реновирана. У просторије у Дунавској, са обе страна улаза у зграду, две и по године касније ће се уселити елитна трговинска продавница *Центрошекстила*.

12. фебруара у Кракову кошаркашице *Војводине* у реваншу губе од *Висле* са 71:41 и опраштају се од Купа европских шампиона. Марија Вегер (23) постигла је 17 кошева.

У недељу 15. фебруара у просторијама Задружног дома у Футогу свечано је пуштена у рад локална Радио-станица Футог на таласној дужини 216,6 метара. Опрема је добијена на иницијативу Народне одбране (односно генерала Миленка Радованова Циге). Друштво радио-аматера Новог Сада помогло је у опремању и обуци тонаца. Предајник је рађен ручно у Народној техници на Лењиновом тргу (Трг младенаца). Радио станица биће угашена 1976. године због тога што технички аспект није задовољавао важеће стандарде. 20. јуна 1995. године поново је кренуо са радом, али само са музичким програмом и у оквиру Културно-информативног центра *Младоси* из Футога. Тек 1997. године у програм се укључују и информативне и остале емисије.

Расте највећа робна кућа у земљи. Имаће 6.500 квадратних метара, а фасада ће бити обложена мермером. По плану *Сшошексова* робна кућа примиће прве купце у новембру ове године. План неће бити испуњен.

На традиционалне нове робне куће сстигао је циновски кран, који је преречио булевар, а на слици је изнад биоскопа Арена. Пролазници моћу да посматрају преношење београдских елемената припремљених за носаче конструкције.

Одељење за финансије Скупштине општине Нови Сад још је 7. јула 1965. године донело решење којим је Установа за гробље и сахране обавезна предати у посед део Реформаторско-евангелистичког гробља у Улици Бранка Бајића, а у циљу проширења изложбеног простора Сајма. 16. фебруара 1970. почело је ексхумирање и премештање око 40 остатака покојника и споменика на слободне површине унутар гробља.

У *Дневнику* је вест са Уролошке клинике да је Клиничка болница добила вештачки бубрег. Још није основана Клиника за нефрологију.

На новосадском Сајму руше се павиљони 3, 4 и 5 који се налазе у низу од уласка до изласка на Сајам. На њиховом месту подижу се савремене хале у два нивоа.

Олга Гере-Пулић, некадашња првакиња и рекордерка Југославије у скоку у вис, тренира са кошаркашицама *Партизана* из Новог Сада. На питање новинара да ли ће играти за овај клуб, одговорила је да – „можда заигра”.

Олга Гере-Пулић рођена је 1942. године у Новом Саду. Као девојчица прво је тренирала рукомет (голман). Изванредно грађена за скокове (висока 180 см) од своје 15. године почела је да скаче увис. Тако је 1957. године Нови Сад добио нову спортску звезду. 15-годишња јуниорка Олга Гере је на свом првом такмичењу скочила у вис 155 см. 26. јула 1958. шеснаестогодишња Олга поставља нови државни рекорд у скоку у вис – 163 см. Те године изабрана је и за најбољег спортисту Војводине.

Године 1960. учествује на Олимпијским играма у Риму и исте године изабрана је за најбољу спортисткињу Југославије. После средње школе Олга се запослила у *Форуму*. 14. септембра 1962. на Првенству Европе у атлетици у Београду осваја сребрну медаљу скоком од 176 см, што је и нови државни рекорд. Златну медаљу освојила је Румунка Јоланда Балаш са 183 см. Ове године по други пут је изабрана за спортисту године у Војводини, али и за најбољу спортисткињу Југославије.

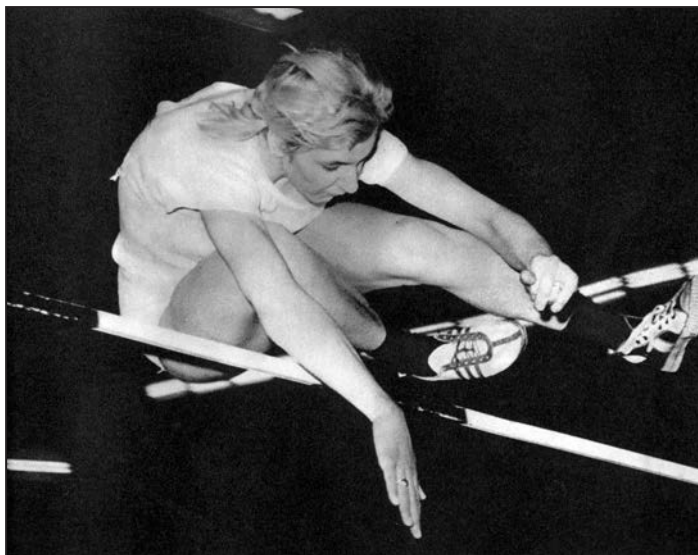
Године 1967. родила је ћерку Татјану, а неколико месеци после порођаја кренула је поново да тренира, али не скок у вис него кошарку у *Партизану*. Године 1969. дефинитивно је напустила спорт.

Ове 1970. године у мају 28-годишња Олга Гере-Пулић преселила се са породицом у Јужноафричку унију. Тамо се 1971. године родио син Бојан. После класичне борбе за опстанак у новој домовини и Здравко и Олга Пулић пронашли су задовољавајуће послове.

Када се ћерка Татјана са супругом Питером и сином Кристијаном (7) преселила у Аустралију, да би ускоро и син Бојан са супругом Џесиком (Енглескињом) и синовима Џозефом (9) и Бенцамином (7,5) преселили у близину Лондона, Олга и Здравко остали су сами у Јоханезбургу. Године

2010, већ пензионери, Олга и Здравко одлучили су да се врате у Нови Сад. Здравко је велики љубитељ пецања те су због тога купили кућу у новом делу Футога, реновирали је, и из Јоханезбурга донели контејнером све што се могло пребацити. 2012. године коначно су се вратили у завичај.

Олга Гере у спортским круговима сматра се најбољом атлетичарком Војводине свих времена.

Олга прескаче стилем „хорајн“ („маказице“), који се наредних година сматрао нерационалним јер се лествица прелазила бочно. Није желела да користи нову, успишнију технику „сипредл“ (шрбушњак). Успишнији „фозбери флой“ стил прескакања, леђима окренутих лествици, „измишљен“ је 1968. године.

20. фебруара Тито је у Судану где га је примио председник Нигерије.

Са ким се све дружио наш председник?

Џафар Мухамед ел Нумејри (1930–2009) био је председник Судана од 1969. до 1985. Године 1971. изабран је за председника, са 98,6 % бирачких гласова. Након тога је укинуо Револуционарно веће и основао владајућу Суданску социјалистичку унију, једину дозвољену странку у Судану. 1981. године, под утицајем опозиције, направио је радикалан заокрет

у сопственој политици, окренувши се исламизму и склопивши савез с Муслиманским братством. Наметнуо је шеријат 1983. године.

Свргнут је с власти 1985. Умро је 2009. у Картуму.

Николаје Чаушеску (1918–1989) у марту 1965. године постао је генерални секретар Румунске радничке партије. У марту 1974. Чаушеску је својим титулама додао и ону – „председника Румуније”. Његова унутрашња политика држала се Стаљиновог курса. Тајна полиција Секуритатеа чврсто је држала под контролом јавну реч и медије и није дозвољавала никакво политичко деловање.

Ради отплате дугова 1980-их Чаушеску је наредио извоз највећег дела пољопривредне и индустријске производње. То је довело до nestaшица које су становништво довеле на руб опстанка, јер је уведено рационасирање хране и редовне рестрикције грејања, гаса и струје. У периоду од 1980. до 1989. дошло је до константног пада животног стандарда.

21. децембра 1989. године спремао се велики митинг који су државни медији представили као „спонтани покрет подршке Чаушескуу”. Ово масовно окупљање на данашњем Тргу револуције испред зграде ЦК Комунистичке партије Румуније, претворило се у хаос. Преломни тренутак био је прелазак војске на страну народа.

Дана 22. децембра 1989. Чаушеску је са супругом Еленом хеликоптером побегао из Букурешта, најпре у његову резиденцију у Снагову, а одатле у Трговиште, где их је ухватила локална полиција. Истог дана предати су војсци. 25. децембра војни преки суд осудио их је на смрт по разним оптужбама, од нелегалног богаћења до геноцида. Одмах по доношењу пресуде стрељани су у Трговишту. Не зна им се гроб.

Наш председник и председник Румуније имали су 16 сусрета.

Иди Амин Дада (1925–2003) био је озлоглашени војни диктатор и председник Уганде у раздобљу од 1971. до 1979. године. Убијао је и мучио мађинска племена у Уганди, а азијатима је дао рок од три месеца да напусте земљу. Током побуне на северу државе убио је око 30.000 људи. Искомадао је тело Кеј Амин, своје друге жене ухваћене у неверству. Наводно је водио „искрени разговор” са одсеченом главом надбискупа Уганде.

Априла 1976. изразио је жељу да се види са нашим председником, који је начуо гласине о дешавањима у Уганди. Као паметан и лукав вођа председник Тито је избегао да га види у Београду, па је то урадио на Брионима 20. августа 1976. године.

Након што је срушен с власти 1979. године побегао је прво у Либију, а затим у Саудијску Арабију. Број његових жртава креће се од 300.000 до 500.000 људи.

Жан Бедел Бокаса (1921–1996), председник Централноафричке Републике, 3. маја 1972. године је, на позив нашег председника, у посети СФРЈ. Наш председник је овом приликом одликовао свога госта Орденом велике југословенске звезде. 12. јуна 1987. бивши цар Централноафричке Републике (од 4. децембра 1976. године када се прогласио царем) Жан Бедел

Бокаса биће осуђен на смрт због злочина извршених током 22-годишње владавине. Новом пресудом биће осуђен на 20 година затвора.

Курт Валдхајм. 1. септембра 1972. године председник Тито примио је у посету генералног секретара Уједињених Нација Курта Валдхајма у Белој вили на Брионима.

Валдхајм је био аустријски политичар и дипломата. Његов избор за председника Аустрије 1986. године био је засењен открићима да је припадао јединици која је починила ратне злочине над српским цивилима током борби на Козари. Државна комисија за ратне злочине ФНРЈ га је осудила за ратне злочине 17. децембра 1947. године. Био је један од 25 немачких официра које је поглавник Независне Државе Хрватске Анте Павелић одликовао за учешће на Козари 1942. године.

Муамер Мухамед Абу Минијар ел Гадафи, млади пуковник и председник Револуционарног савета Либије, на позив нашег председника, стиже нам у посету 18. новембра 1973. 19. новембра је у Никинцима на изложби југословенског оружја. У посети је неуобичајено дуго. Посету је завршио 24. новембра.

1969. године Гадафи је пучем срушио власт краља Идриза, да би затим у успоставио војну диктатуру и сам преузео власт у земљи. 2011. године, након избијања рата у Либији, један од главних захтева побуњеника био је његово повлачење са власти и одлазак из земље. Муамер ел Гадафи је убијен 20. октобра 2011. у свом родном граду Сирту.

Садам Хусеин, потпредседник Савета револуционарне команде Ирака, долази у званичну посету Југославији 12. децембра 1976. године на позив председника Савезног извршног већа Џемала Биједића. 13. децембра прима га наш председник државе Тито. Годину и по касније Садам ће постати први човек Ирака.

Био је председник Ирака од 1979. до његовог збацивања с власти и хапшења 2003. године од стране САД. 5. новембра 2006. је осуђен на смрт вешањем.

7. децембра 1978. испред Белог двора председник Тито дочекује првог човека Етиопије **Менгисту Хаиле Мариама.** Рођен је 1937. године. Мајор Мариам сменио је са власти цара Хаиле Селасија 1974. године, затим је преузео власт и увео комунизам, а политика колективизације и присилног откупа жита узроковала је велику глад 1984. (повод за први Live Aid концерт 1985. године). Менгисту је био етиопски политичар, вођа војне хунте од 1977. до 1987. и председник Етиопије од 1987. до 1991. године. Од 1991. године, налази се у егзилу у Зимбабвеу.

23. фебруара председник Тито је у Египту где му је добродошлицу у Асуану пожелио Гамал Абдел Насер.

26. фебруара председник Тито у Либији завршава „афричку турнеју”, а југословенска јавност тек тада сазнаје да се ради о припремним разговорима за Трећи самит несврстаних земаља.

27. фебруара је спектакл у хали Сајма. Совјетска женска кошаркашка екипа *ТТТ Дауљава* побеђује *Војводину* са 95:74. Совјетски центар Семјонова висока је 220 сантиметара, а совјетске кошаркашице су не само знатно више, него и знатно теже.

Чувена заједничка фотографија Семјонове и Вејерове (173), без сумње две најбоље кошаркашице Европе. На овој утакмици Семјонова је постигла 37, а Вејерова 33 коша.

На програму је у оквиру мреже ЈРТ почело приказивање изузетно омиљене ТВ серије *Наше мало мислио* са виртуозним Карлом Булићем у главној улози. Серија од 13 епизода је након приказивања стекла енормну популарност, а на програму ХРТ је била репризирана укупно девет пута. Серија ће се касније више пута емитовати и на осталим југословенским телевизијама.

На првој седници тек основане скупштине Покрајинске заједнице за социјално осигурање донета је и прва одлука. Осим повећања пензија за 8,4%, извршиће се и валоризација „стarih” и „нових” пензија, тако да ће се пензије додатно повећати у распону од 8,4 до 20,4%.

8. марта женска кошаркашка екипа *Војводине* у сали „Војводине” (односно у спортској сали фабрике „Новкабел” на почетку Радничке улице), која се налазила двадесетак метара иза северне трибине стадиона „Војводине”, побеђује београдски *Раднички* са 83:81. *Војводина* у 15 утакмица првенства има 15 победа!

Слично чувеној реклами од пре две-три године за *Раке-виски* (са окусом гима), у марту се на трећој страни *Дневника* појављује сенка мушког лика која на длану држи нешто што ће касније, када почне продаја, бити препознато као боца вињака. Великим словима пише: *Cezar ante portas*. „Данас снобови пију вињак”, готово ругајућим тоном у жеку популарности овог вињака записује новинар Перо Златар.

На Лиману II одмакла је градња пословног блока и троспратне гараже одмах иза куле „Агровојводине”.

Половином марта *Дневник* предлаже градској управи да се стамбено насеље поред Железничке станице, које се незванично зове насеље Павле Бакић, а „Павле Бакић је био деспот у време феудализма”, зове – Нова Роткварија. А на Лиману III постављени су први темељи за 1.100 станова.

14. марта у Босни и Херцеговини у руднику Бреза погинуло је 49 рудара.

14. марта у *Арени* је премијера *Крваве бајке*. Филм је прича о најстрашнијем догађају у историји града, стрељању невиних Крагујевчана октобра 1941. године. Као и филм *Мирко и Славко*, којег ће снимити 1973. године режисер Столе Јанковић Тори, *Крвавом бајком* разочарао је Крагујевчане неуверљивошћу, док је његов филм *Мирко и Славко* код генерације рођене после рата изазвао подсмехе. У најмању руку.

18. марта Скупштина Камбоце ускраћује поверење принцу Нородому Сихануку, једном од лидера несврстаних.

На Трибини младих овог месеца отвара се диско-клуб „Пипинг”, а диск-џокеј је радио-новинар Мића Јокић. Диско ради од 20,30 до 0,30 сати. Пипинг (енг. *ripping*) на српском језику значи – свирање у фрулу, а „свирање у фрулу” значи... „Пипинг” је на истом месту где је средином 1967. године отворен први диско-клуб у Новом Саду чији је назив био „Пипинг Томб”. Нови клуб се рекламира као – клуб за добар провод, живе свирке, промоције пића, тематске вечери, студентске журке, концерте, забаве које трају целу ноћ. „Пипинг” ће трајати скоро четири деценије. „Safe club Ripping” затворен је 2010. године.

Одиграно је 17. коло женске кошаркашке лиге, а *Војводина* има 17 победа.

Фабрика бициклова и моторбициклова „Партизан” из Суботице нуди нов тип бицикла на расклапање, миницикл, који је касније назван пони-бицикл.

Шеф пословнице „Компаса” у граду Раде Бокан жали се на крајње скромну хотелску услугу у Новом Саду. Комфорних соба (са купатилом) у „Варадину” је 52, у „Парку” 27, у „Путнику” 28, а у „Војводини” 7.

23. марта у Тузли је почело суђење Шефки Хоџић за вероватно најстрашније убиство на нашим просторима. Оптужена је да је уби-

ла трудну комшинуцу из које је затим извадила живо дете и однела га својој кући објашњавајући да га је она родила. Шефка Хоћић не признаје злочин.

До 8. априла сва предузећа у Југославији морају да пређу са 48-часовне на 42-часовну радну недељу. Закон о увођењу 42-сатне радне недеље донет је још 1965. године, али је примена овог закона више пута одлагана.

Код Ђачког игралишта почела је изградња новог спортског центра. Већа сала (38 x 26 метара) за спортове са лоптом, а у мањој ће се вежбати гимнастика и борилачки спортови.

Нова група улица постаје једносмерна, све око Скупштине Војводине: Полита Десанчића, Платонова, Христа Ботева (Илије Вучетића), Војводе Мишића (од Соње Маринковић до „Форума“), Јована Бошковића и сквер на крају Едварда Кардеља (Трг Ференца Фехера). Поставља се око 400 нових саобраћајних знакова.

29. марта у Београду почео је „меч столећа“, шаховски меч између Совјетског Савеза и најбољих шахиста света. У остатку света су Југословени Светозар Глигорић, Милан Матуловић и Борислав Ивков.

30. марта председништво Општине Нови Сад и политички актив Новог Сада достављају писмо Покрајинском извршном већу. Иако се више неће изјашњавати против „источне“ варијанте аутопута (оне која ће бити изграђена наредних година), сада траже прикључак за Нови Сад који води саобраћај до цркве Марије Снежне на Текијама, односно до једне од три легендарне кафане, *Код Шемсе*, *Мексика* и *Три јаблана*.

Крајем марта у Београду се наставља суђење Миљенку Хрчаку (1947), који је 13. јула 1968. подметнуо бомбу за време представе у београдском биоскопу „20 октобар“.

Пре готово сто година, тачније 1883. године, од Суботице до Новог Сада изграђена је железничка пруга, која је нешто касније продужена до Земунa. Тада је изграђен стари железнички насип који је многе деценије представљао бедем између града и периферије – Великог Лимана.

Насип је одслужио своје, а од некада ђомаз-ној насипа остало је само „брдашице“ чији су дани одбројани. У позадини је пословна зграда Аировојводине.

На седници Извршног већа Војводине донета је одлука да почну преговори са Међународном банком за обнову и развој за изградњу новог пута Нови Сад–Београд према пројекту „источне” варијанте. Потребно је још само да одлуку донесе и Скупштина САПВ.

У продавници техничке робе „Прогрес 2” (некада „Стаклара”) у Змај Јовиној 14 пала је цена машина за прање са 3.300 на 2.450 динара.

1. априла Врховни суд Србије укида пресуду Окружног суда у Београду којом је Миљенко Хрчац осуђен на смрт.

Директор новосадске Централне млекаре инжењер Ева Гал изјављује за *Дневник* да Млекара ради са губитком. Тражи од градске управе слободно формирање цена за *шећерак*-млеко, када већ град нема овлашћења за утврђивање цене „свежег” млека.

У Крагујевцу у кругу Завода „Црвена застава” није нова хала у којој ће се производити ново национално возило *Застава 101*, односно „Стојадин”.

У Београду је завршен „Меч столећа” у шаху, на којем су се скупили највећи шахисти света. Роберт Фишер је кавалерски одлучио да буде друга табла, препустивши прву Данцу Бенту Ларсену. Годину дана касније у квалификационој борби за титулу светског првака победиће Ларсена са 6:0. Совјетски Савез је победио шахисте „остатка света” са 20,5:19,5.

У Народном биоскопу се даје култна хорор-комедија Романа Поланског *Бал вампира*, у којем су главне улоге сам Полански и његова супруга сада покојна Шерон Тејт.

Наставља се изградња Централног гробља, које ће бити величине 65 хектара. Надзорни орган изградње је новосадски архитекта Благоје Реба (1938–2002).

Почетком априла завршава се врло оригинална промотивна кампања CEZAR ANTE PORTAS (Цезар пред вратима), а сада се рекламира као AUT CEZAR AUT NIHIL (или Цезар или ништа).

После XX кола женског кошаркашког првенства *Војводина* има 19 победа.

14. априла у трећој мисији на месец програма „Аполо”, „Аполо-13” има квар на електричним уређајима, те астронаути прелазе у месечев модул, који им служи као чамац за спасавање.

При крају су радови на реконструкцији целе зграде Народне библиотеке у Дунавској 1. На крилу зграде према Владичанском двору отворени су прозори у приземљу и на спрату.

Почетком априла бивши фудбалер *Војводине* и државни репрезентативац Добросав Крстић, вративши се из Сошоа у родни град, почео је да ради у новоотвореном представништву „Пежоа” у Дунавској 27. За *Дневник* наглашава да је он само комерцијални референт.